

PETRA
SOUKUPOVÁ

Host

KATKA
UŽ NEBUDE
DIVNÁ

©Petra Soukupová, 2025

Illustrations © Max Baldýnský, 2025

©Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2978-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-2979-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2980-3 (MobiPocket)

DOLÚ

ŠATY NA PLES

Nevím, proč se to vůbec dělá, proč naše škola musí mít ples deváťáků. A proč jsem si kdy myslela, že bude dobřej nápad na ten ples jít a vůbec. Já jsem si totiž myslela, že do plesu už rozhodně zhubnu, koupím si nějaký cool šaty a někdo (máma) mi načeše vlasy (vlasy jsou asi to jediný, co mám fakt hezký, ale normálně nosím jenom culík, protože si to načesat neumím) a budu vypadat skvěle. Jenže jsem nezhubla a žádný šaty na mně nevypadaj ani dobře, natož cool, a teď tam už vůbec jít nechci. Ale už máme lístky, máma tam chce a já nějak nemám na to dělat vlny.

Přesto jsem to zkusila.

„Mami, mně se na ten ples asi moc nechce.“

„Co blázníš?“ řekne máma. „Vždyť jsme ti koupily šaty za pět tisíc.“

No, a to je právě ten problém, ty šaty.

Našla jsem si je někdy na podzim na internetu, přesně takový, jaký jsem si představovala, akorát byly hrozně drahý. No ale já mám ušetřeno přes dva tisíce a taky budou Vánoce, tak by to možná šlo. Kdyby to byl můj hlavní dárek, tak co.

„Myslíš? Není to zbytečný?“ řekne máma. „Nestačily by ti nějaký šaty třeba z H&M nebo z Reserved? Můžeme zajet do Prahy.“

Do Prahy si klidně zajedu sama, o to nejde, vlastně bych tam určitě jela sama, ale když si představím, že jdu do ócéčka a tam si zkouším šaty v kabinkách, tak se mi z toho chce brečet: nenávidím to, nenávidím se vidět svle-

čená v tom jejich hrozným osvětlení, i když se člověk nechce koukat, tak se stejně zahlídne. A teď si představuju, jak se tam cpu do těch šatů, ne, to nejde.

Ale jasně že jsem se podívala na netu na šaty v H&M i v Reserved, ale žádný se mi tam nelíbily — nebo takhle, ty samotný šaty by se mi třeba i líbily, ale když si představím, že bych je měla já, tak to je naprosto nepřijatelný.

Takže jsem pak našla tyhle.

„Tak mi je ukaž,“ řekne máma.

„Hm,“ zatváří se nespokojeně. „Takovýhle obyčejný černý, a za pět tisíc? No já nevím...“

Ale v jejím tónu není úplný odmítnutí, asi si myslí, že šaty na ples jsou pro holku mega důležitý, že ples je důležitější. Ve skutečnosti by si asi představovala, že si vezmu nějaký bleděmodrý nebo růžový princeznovský šaty, jaký do naší třídní holčičí šatový whatsappový skupiny posílají jiný holky. Nevím, proč v té skupině vůbec jsem, asi někdo chtěl bejt hodnej, možná Hana. Tak tam přidala všechny holky ze třídy, i mě a Kristýnu a Lejlu, prostě i nás, který šaty zas tak moc neřešíme — teda v mém případě aspoň ne veřejně, haha.

„Já je fakt chci. K Vánocům, a klidně si na ně přidám.“

Máma zavrtí hlavou: „Já ti je ráda k Vánocům koupím. Pokud si teda seš úplně jistá, že přesně tyhle jsou ty pravý.“

„Jo.“

„A musíme vybrat boty. Pojedem na Zličín vybrat boty?“

Znovu, i v tomhle případě bych radši jela na Zličín vybrat si boty sama, ale když vidím mámu, tak mám dojem, že by jí to asi udělalo radost, a vybírat v obchodech boty, to mi tolik nevadí. I když samozřejmě že mi to trochu vadí,

stejně se tam člověk zahlídne v zrcadle, aniž by to měl pod kontrolou. Minule jsem si na Zličíně chtěla koupit zimní bundu, ta se nemusí zkoušet v kabině a taky se člověk nemusí úplně svlíkat, a přesto nastal moment, kdy jsem si musela sundat mikinu, ta se mi vyhrnula a já v zrcadle zahlídla svoje bílý tučný břicho a to bylo strašný. (Hned jsem odešla a bundu jsem si pak koupila přes internet a nelíbí se mi úplně nejvíc, ale to je jedno.)

„Tak jo,“ řeknu a skutečně jedem koupit ty boty a je to celkem v klidu. Boty, který se mi líbí nejvíc, se sice mámě nelíbí, ale má k tomu jenom málo komentářů jako: „Jsou takový mohutný, víš, na ples by se hodily víc jako střevíčky...“ nebo: „A nechceš aspoň tyhlety s tím malým podpatkem?“, což je úplně mimo. Já mám prostě ráda takovýhle boty a líbí se mi a kromě plesu je pak můžu nosit i na nějaký další příležitosti (třeba na přijímačky, pokud se rozhodnu jít oblečená jakože formálně, což ještě nevím).

Prostě řeknu, že chci tyhle, a ani nejsou drahý, tak je koupíme.

Pak objednáme ty šaty. Bohužel to musíme udělat spolu, když to máma platí. Tak sedíme u počítače a naklikáváme to tam a samozřejmě se dostaneme k tomu, jakou objednat velikost.

Některý věci mám velikost 40 a některý 42, což je strašný a nerada na to upozorňuju, i když je jasný, že máma to musí vědět, když mi pere oblečení.

„Tak čtyřicítku? Anebo osmatřicítku?“ zeptá se máma. „Jsou takový volný, abys to pak neměla jako takovej pytel.“

Už se mi zase chce brečet, jasně že jsou volný, copak můžu mít těsný šaty?

V tu chvíli kolem nás projde bratr, koukne na komp a řekne: „No to je krása.“ Jakože úplně ironickým tónem. „Dyť i ta modelka v tom vypadá, jako kdyby byla tlustá. I když, v tvém případě je to vlastně výhoda.“

„Ondro...“ řekne máma tak jako káravě, ale já stejně vím, že si myslí to samý.

„Jsi debil,“ zasyčím já.

A máma řekne i mně káravě: „Kači...“

Brácha odejde a máma pokračuje: „Tak co ta velikost?“

Ne, určitě mi nebude 38, to je blbost, a nechci si ty šaty rozbalit u stromečku (tak jsme se s mámou domluvily) a pak si je před nima zkusit (protože to určitě budu muset) a zjistit, že jsou mi malý.

„Asi čtyřicítku,“ řeknu teda, ale dost nešťastně, už chci, abysme to hlavně měly hotový.

„Tak,“ řekne mamka. „A můžeš se těšit na ježíška,“ dodá naprosto nevtipně.

„Hm,“ řeknu a jdu se učit nebo si číst. Spíš číst, já se učím dost a ještě je čas. Ted' — jak se ve škole hodně řeší ten ples — jsem začala znovu číst *Carrie*, protože jsem si to

sice už úplně nepamatovala, ale pamatovala jsem si, že je to dost o plese. Musím říct, že asi byla blbost to číst, když mi bylo dvanáct a spouště věcem jsem ještě nerozuměla. Teď už tomu rozumím o dost víc. Možná si takhle přečtu všechny knihy Stephena Kinga, který jsem četla jenom jednou a už dávno.

Jo, a chci říct, že ta modelka v těch šatech rozhodně nevypadala tlustá, hubený lidi vypadají dobře i v oversize věcech, protože na nich tak správně visí, kdežto já v oversize vypadám jako velryba v oblečení. (Ale samozřejmě je to furt lepší, než kdybych nosila vypasovaný věci a vypadala v tom jako nacpaná klobása.) Každopádně kdybych byla hubená, tak stejně nosím oversize věci.

Nejvíce hustý je bejt hubenej a neflexit tím, ale to dělají jenom opravdu hubený lidi, který to neřeší, třeba Ema. Ema jí k svačině donut, někdy i dva, a pije jenom sladký limonády, ale přitom je pořád strašně hubená. A nosí jenom takový casual věci, ne crop topy nebo minikrátký sukýnky jako ostatní holky, protože je jí to jedno — a to se mi právě líbí. Kluci jí sice říkají Kostroune, ale to by mi nevadilo, mně dřív říkali Pašo, jakože pašík, jakože prase, haha, megafunny. Sice s tím po té přednášce o respektu a fat shamingu přestali, nebo teda už mi tak neříkají do očí, ale stejně vím, že si to myslí. Stejně tak s Emou.

Když ty šaty přijdou, chci je vidět, ale máma řekne, že ne, že je to přece dárek a uvidím je beztak za čtrnáct dní. Nechci se s ní zbytečně hádat a asi je to jedno, navíc máma je vždycky před Vánocema hrozně nervózní a strašně vyšiluje. Skoro každý den po práci buďto uklízí, anebo dělá těsta nebo peče cukroví, což je na jednu stranu super, protože já ty těsta miluju, a když jí pomáhám, tak můžu

trochu ujídat. Ale na druhou stranu je to dost blbý, protože samozřejmě sním daleko víc cukru i tuku než obvykle, a to nemluvím o samotných svátcích a řízkách a salátu (ten taky miluju) a chlebíčkách. A prostě vůbec, celý Vánoce jsou jenom o jídle (případně na instagramu o tom, jak nepřibrat).

Třeba těsto na rohlíčky, mňam.

„Kačo, nejez to,“ řekne máma. „Jsou v tom syrový vejce.“

No to sice jsou, ale já to jím přece vždycky.

„Syrový těsto prostě není k jídlu!“ To už slyším, že je máma naštvaná.

No tak fajn, pomyslím si, dám si pozor, aby mě neviděla. Stejně mě po chvíli uvidí.

„Jak myslíš,“ řekne, to říká často, takovým tím tónem, v kterým je ale slyšet: Nedělej to, mně to vadí.

Stejně jí to vadí hlavně proto, že si myslí, že bych takový věci jíst neměla, protože jsem tlustá. No ale proč je teda dělá? Proč to cukroví peče a pak ho nandá na talířky a pořád je tu na stole, a když jde člověk okolo, tak si musí vzít?

„Nikdo ale neříká, že si musíš nacpat do pusy pět kousků najednou,“ řekla by máma. „A navíc je to tady pro všechny.“ Tím myslí především Ondru, kterej sladký věci miluje, a mimochodem, klidně si do pusy nacpe i víc kousků, prostě otevře pusu a nasype si tam z toho talířku.

Ondra je ale hubenej a sportovec, může si jíst, co chce a kolik chce, kdežto já ne, já jsem tlustá a sport nesnáším a ani mi nejde. Nespravedlnost.

No ale zpátky k těm šatům.

O Štědrým dnu je to jako vždycky, máma a já vaříme a Ondra se fláká a pak se jdeme projít po městě a nahoru

na vyhlídku. Nevím, proč musíme dělat tuhle nudnou skoro túru, ale potkáváme tam hodně rodin, tak je to asi běžný. Potkáme i pár známých, já se s Ninou a Karlosem (taky ťapou se svejma rodinama) jenom pozdravím, ale máma se s každým vykecává, jako kdyby se rok neviděli a přitom byli nejlepší kámoši. A všichni si přejou krásný Vánoce, i když nakonec, když potkáme jednu starou sousedku, tak mi to vlastně přijde dojemný, i já jí popřeju hezký Vánoce a skoro se mi z toho chce brečet — asi když si představím, jak je tahle stará paní doma sama a o samotě jí tu štědrovečerní večeři a pak se kouká na telku, protože jinak by v bytě bylo ticho a ona by jenom poslouchala přes zeď, jak se jinde celé rodiny radujou a pouštěj si koledy.

No a pak máme k večeři polívku, rybí, fuj, ale aspoň jsou v ní super houskový kostičky, a pak řízek s bramborovým salátem a slavnostně prostřenej stůl. A mamka má pokaždý proslov, jakože hlavně že jsme zdraví a ať se nám dál všechno daří, letos přidá, že doufá, že mi dobře dopadnou přijímačky (fuj, proč to musí připomínat i dneska?). A potom řízek a salát, chci si přidat, ale pak si řeknu, že ne, abych si ještě mohla dát chlebiček (nebo dva), protože při rozdávání dáreků máme vždycky na stole chlebičky a cukroví.

Pak se to sklídí a konečně jdeme na dárky. Já jsem mámě koupila šátek, knihu a rukavice a bratrovi jsem koupila protein nebo co to je, on pořád jí nějaký pilule a dělá si nápoje z prášku a já nevím co, a taky láhev na pití (tu si sám objednal). On mi koupil tři knihy (který jsem si vybrala). Od mámy dostanu taky knihy a voňavku a poukázku na kosmetiku. Víím, že šaty nechává až na konec, a hraju tu hru s ní. Dělán, že ani nevím, co to je, když mi konečně

ten balíček podá a já ho rozbalím. Jsou v krásný ozdobný krabici. A ty šaty samotný jsou taky krásný. Materiál je super a já je vyndám a trochu roztáhnu a hned vidím, že mi v žádném případě nikdy nemůžou bejt. Jsou hrozně malinkatý. Jako ony jsou trochu balonový, ale vršek a rukávy mají normální, takže je mi jasný, že mi nebudou.

„Tak si je zkusíš?“ řekne máma a já, že jo. Vstanu a jdu se do pokoje převlíct. Když se svlíknu, zahlídnu (omylem!) svoje obří břicho, sice jsem si nepřidala bramborovej salát, ale chlebičky jsem měla tři.

Pak se do těch šatů zkusím nasoukat, a sice se mi to povede, ale je to přesně tak, jak jsem hned věděla — nahoře jsou mi hrozně těsný. Ne těsný jako hezky vypasovaný, ale prostě malý. Přestože zbytek těch šatů je fakt fajn, jsou takový, jaký mají bejt, splývavý a není moc poznat tvar mého těla, tak je to stejně jedno, protože nahoře jsou prostě blbý a já nemůžu skoro ani hejbat rukama.

Hned mě to samozřejmě hrozně rozesmutní, navíc to budu muset řešit a objednat si ty o číslo větší, a v tu chvíli zaklepe máma na dveře.

„Tak co?“

„Počkej! Já ještě nejsem!“ křiknu a hrozně rychle se snažím z těch šatů vysoukat. Nechci, aby mě v nich viděla a nějak to komentovala. No ale jak se snažím rychle svlíknout, najednou slyším, že vzadu něco tak jako trošku praskne. A jak se bojím, že máma určitě hned vejde, tak pospíchám ještě víc a prostě to praskne ještě víc.

Ale máma nevejde a já tam stojím jenom v podprsence a koukám na ty šaty — vzadu ve švu je velká díra. Chce se mi brečet a možná se fakt rozbřečím, ale mám namalovaný oči a nechci, aby to máma a bratr poznali. Tak se

natáhnu po svém triku, co jsem měla předtím, a v tu chvíli máma vejde. Nesnáším, když mě vidí neoblečenou, nesnáším, když mě kdokoliv vidí neoblečenou, rychle si to triko oblíknu.

„Tak jak?“ zeptá se máma.

„Nic moc,“ řeknu.

„Jakože se ti nelíbí?“

„Jakože mi nejsou.“

„To nevadí, zlato, tak je vyměníme za větší, to stihneme, ples máš až za tři týdny.“

Jasně že je nevyměníme, když mají obří díru, ale to nemůžu říct, prostě to nezvládnou. Zničila jsem šaty za pět tisíc a mám ušetřeno jenom tři a půl, a to si šetřím na tablet.

„Jo,“ řeknu a cítím, že už skoro brečím. Máma to asi pozná.

„Nebud' smutná, Kači,“ řekne, „to víš, tyhle nákupy přes internet, to člověk nikdy neví. Možná jsme přece jenom měly zajet na Zličín a něco si zkusit,“ přemýšlí dál nahlas.

Jo, jasně že měly. Kdybych se soukala z nějakých blběch šatů z H&M za litr a přitom je roztrhla, tak by to zas tolik nevadilo. Ale stejně mě naštve, že to máma říká, a přestože jsou Vánoce, tak na ni štěknu: „Nesnáším Zličín a zkoušení oblečení v kabinkách!“

Máma se zatváří takovým tím stylem — no jo, puberta, mám to těžký, ale budu shovívavá — a řekne: „Tak jdeš zpátky ke stromku? Můžem mrknout na nějaký vánoční film.“

„Ne, já si chci číst,“ řeknu, přestože si číst nechci. Koneckonců i ta Carrie byla hubená a na tom plese nakonec měla hezký šaty. Hlavně chci být sama.

„Ty máš nové knihy, vid'?“ řekne máma taky tak shovívavě. Čtení obecně považuje za takovou zálibu pro weirdos,

kterou bych nejlíp měla hodně omezit, ne-li se na ni úplně vykašlat.

„No,“ řeknu teda a dojdou si do obýváku pro ty nové knihy. Cestou si vezmu dva vanilkový rohlíčky a ještě jeden chlebiček, stejně už je to všechno jedno a chlebičky jindy doma nemíváme, tak si je chci užít, no.

Ale stejně si ho neužiju, protože se znovu podívám na šaty a na tu díru. Předtím jsem si ji nestihla pořádně prohlídnout, tak jsem si myslela, že by to šlo zašít (ne že bych já uměla zašívát, ale mohla bych to dát nějaké švadleně), ale teď vidím, že to není ve švu, je to kousek vedle a zašití by bylo vidět. Což by třeba nevadilo na nošení, ale rozhodně to vadí na vrácení. A je jasný, že to budu muset říct mámě, a to je taky hrozný. Nevím, co je horší.

Tak ty šaty hezky složím a vrátím zpátky do krabice, budu to muset dořešit, ale určitě ne dneska. Ani zítra. Stejně je svátek, nic se posílat nedá (my navíc nic posílat nebudeme, ale máma myslí, že jo) a ani pozítří. No prostě potom.

Sním ten chlebiček, je božskej, ale ani tak mi nepomůže. Pak si chvíli čtu, ale nějak se na to nemůžu soustředit, to se mi moc často nestává. Teď se to ale stalo, tak si vezmu telefon a dívám se na reely. Mám tam hodně roztomilých zvířátek a taky hodně zdravých receptů, milion cvičení a samozřejmě spoustu šatů na ples. A taky návody, jak se naučit shuffle, což jsem párkrát zkoušela, a absolutně to nešlo. Nechápu to, všichni se to podle tutorialu naučí. Nikola s Anetou s tím ve třídě pořád flexej, ale já ty kroky prostě nedokážu zkoordinovat. Možná mám nějakou pohybovou poruchu.

Než usnu, je mi trochu blbě ze všeho toho jídla, a tak mě napadne, že by mi možná ta velikost 40 — ve chvíli,

kdy jsme ty šaty objednávaly, byla. Jenže od té doby jsem pořád jedla to cukroví, takže jsem možná ještě ztloustla. Nejlíp bych to zjistila na džínách, ale ty vůbec nenosím, protože jsou mi nepříjemný.

Pak už se o Vánocích nic zásadního nestane. Jedeme k dědovi a babi, ta je hodná, pořád mi říká: „Jen jez, hlavně že jsi zdravá,“ a taky: „Vždyť jsi krásná holka, prosimtě,“ a říká mi to i teď, když jím třetí plátek vánočky. Škoda že k ní moc často nejezdíme.

Co se týká plesu, hodně přemýšlím o tom, že tam vůbec nepůjdu, že dva dny předtím jako onemocním, co mi kdo může, když je mi hrozně špatně. Prostě budu dělat, že tam normálně jdu, možná dokonce že se i trochu těším (no, zase ne moc, aby to nebylo podezřelý), a pak najednou — děsně mě bolí v krku a hlava a prostě to nedám.

Krabici jsem sice schovala, abych na ni pořád neviděla, což byl dobrej nápad, občas na ty šaty dokonce i zapomenu, ale pak už je neděle před školou a my sedíme u večere. Máma má ráda, když večeříme společně a nejsme na mobilech (ačkoliv já vím, že i ona by radši byla na mobilu) a jakože spolu mluvíme. Jednou četla v novinách článek, že je to pro rodinu dobrý. Mám jí říct, že je to úplně na nic a že to nesnáším?

Takže tam sedíme a máma se ptá na učení a pak s bráchou řeší jeho školu — je zajímavý, že u Ondry jí vůbec nevadí, když mu to ve škole nejde, protože u něj záleží hlavně na sportu a ten mu jde.

„No a co ty, Kači? Co tě tenhle týden čeká?“

„Nic,“ řeknu, „možná píšem děják, ale možná až další týden. Ale ten příští týden píšeme asi sto testů,“ postěžuju si. Protože pololetí.

„Neboj, šprtko,“ řekne brácha, „žádnej stres, dyť v tom učení ležíš od rána do večera.“

Hm, to je od něj překvapivě milý.

„No, co bys taky dělala jinýho, když nemáš žádněj social life, vid’?“

Aha, tak nic.

A taky se musím učit na přijímačky, hlavně matiku, protože na tu jsem se o Vánocích vykašlala, teda pár testů z češtiny jsem dala, ale z matiky ani jeden.

A máma řekne: „No to je rozumný, že ten ples bude až potom, až se uzavřou známky za první pololetí.“

A v tu chvíli jí to dojde: „Ježíš, šaty! Musíme vyměnit ty šaty! Proč jsme to neudělali už mezi svátkama? Přines je.“

„Tak je pošlem zejtra po škole,“ zkusím to, ale máma se na mě jenom tak podívá a já tu krabici musím přinést.

Šaty jsem do té krabice tak pěkně složila, jasně že není vidět, že by na nich bylo něco špatně, takhle hezky složený naopak vypadaj jako nový (což jsou), a já asi doufám, že máma jenom vytiskne papír kvůli vrácení a prostě tu krásnou krabici zabalíme do nějaký větší, hnusný, zalepíme a pošleme. A dál nevím.

Ale máma ty šaty z krabice vyndá.

„Ukaž, já si je ani neprohlídla.“ A začne si je prohlížet. „No, není to špatnej materiál. Příjemnej. A vypadaj dobře ušitý. Ale... co to je???“

Podívá se na mě, a já vlastně ani nevím, proč dělám jakoby nic.

„Co?“ zeptám se, ale samotný mi to zní tak naprosto neautenticky, že je jasný, že na tohle nikdo, natož máma, nemůže skočit. Taky cejtím, jak mi začínají červenat tváře — k tomu všemu, co musím řešit, že jsem tlustá

a hnusná, tak ještě nesnáším, jak se pořád takhle debilně červenám.

„Kačo, co to je?“

„Se to roztrhlo, no.“

„Jako samo od sebe se to roztrhlo?“

„No...“

„Tak mi to popiš.“

„No prostě... jsem to svlíkala a ono se to roztrhlo, co mám říct?“

Načež se máma naštve: „Pročs to na sebe rvala, když ti to bylo malý?“

„Ale to jsem nevěděla, dokud jsem si ty šaty na sebe nevzala! To se roztrhlo, až když jsem si je svlíkala!“

„A to se stalo hned ten Štědrej večer, jak sis je zkoušela?“

„No.“

„Vždyť jsem stála za dveřma, tos mě nemohla zavolat, ať ti pomůžu?“

Ježiš, no jasně že by bylo skvělý, kdybych mámu zavolala a ona by mi pomohla a ty šaty by se neroztrhly, jenže já bych ji nikdy nezavolala. Dokonce mě to ani nenapadlo, protože prostě nechci, aby máma viděla, jak jsou mi ty šaty malý a že se z nich nemůžu dostat, protože by měla nějaký debilní poznámky, a na to nemám.

„Tak to je hustý, na Kachně ruply tyhle obří šaty,“ řekne bratr.

Jenže ty šaty sice vypadají obří, ale prostě mají malý rukávy a ten vršek!

A to už se doopravdy rozbřečím, ale jenom mám slzy v očích a potichu, protože nechci, aby to viděli.

„Tak to je skvělý, pět litrů v háji,“ hlesne máma.

„Cože? Takový hnusný šaty za pět litrů?“

Nejradši bych bratra zabila, i když možná by stačilo, kdyby vypadl, ale ani k tomu se nechystá. Proč tyhle hrozný momenty mého života musí být zrovna v jeho přítomnosti?

„Já ti část zaplatím.“

I na hlase je mi poznat, že brečím.

„Hm,“ řekne teda máma, asi mě nechce dusit, když vidí, jak na tom jsem, a složí šaty zpátky do krabice.

„Promyslím, co s nima,“ řekne. „Ale v čem půjdeš na ten ples?“ napadne ji pak.

„Ježiš, tak si vezme jakékoliv hábit jako pro Sarumana, akorát černej, dyť je to v podstatě totéž,“ řekne bratr.

„Nikam nepůjdu,“ řeknu, a to už ten pláč nedokážu ovládnout a uteču do svého pokoje, kde bych se ráda zamkla, ale to my neděláme, vlastně ani nemáme v zámku klíč. Takže se logicky nezamknu a jenom se v posteli přikreju a chvíli brečím, ale vlastně ne moc, jsem i trochu ráda, že je to za mnou. A třeba máma nebude chtít ty peníze, anebo když jí budu chtít dát všechny, tak si vezme jenom část.

No a na ples nepůjdu, to je jasný. Už o tom nebudu mluvit a pak prostě budu nemocná. To se nedá nic dělat.

PO PLESE

Na ples samozřejmě jít musím. Máma řekne, že pokud nemám teplotu, tak prostě jdu a že je jí jasný, že je to kvůli těm šatům, a že to je blbost, jednou by mi bylo líto, že jsem tam nebyla (haha, to určitě). A pak dodá, že ona se těší, jak se konečně uvidí se spoustou známých, na který normálně nemá čas.

„Tak tam jdi beze mě,“ řeknu a na to už máma neřekne nic.

Prachy za ty zničený šaty po mně naštěstí nechce, ale prohlásí, že jestli chci nějaký jiný, tak ať si je koupím sama. To se zase nechce mně, stejně je to jenom jeden večer a jsem tlustá, ve všem budu vypadat blbě, takže nakonec jdu v jediným jakože slavnostním oblečení, co mám. A to je sama o sobě fakt pěkná lesklá skládaná sukně a k ní taková nic moc — jako nevím, co to je, halenka, blůza —, no prostě takovej kus oblečení, přesně jak to zní, jako pro boomery.

Ale ani moje fakt hezký a hezky načesaný vlasy a ani ta cool sukně nevylepší celkovej dojem, že vypadám jako skříň. Ne že by to nebylo jedno, ani si nemůžu představit, že jsem Carrie a že každýho, kdo mě nenávidí, můžu svojí telekinetickou schopností zničit. Každýmu mimo mě je ukradený, jak vypadám, a na tom plese se nestane absolutně nic zajímavýho — vzhledem ke mně. Jenom kluci se opijou a pak mají ve škole průser a brácha se tam objeví s Matějem, do kterýho jsem byla šíleně zamilovaná a pořád na něj mám trochu crush, ale teď už daleko víc na Filipa z béčka, kterej navíc na rozdíl od Matěje není

takovej debil. I když trochu debil taky je. Ale to je úplně jedno, Filip ani neví, že existuju.

Zajímavý to začne bejt až po plese. Jako kdyby si všichni — a tím myslím i učitelky, i nás — najednou nějak uvědomili, že za necelý tři měsíce jsou přijímačky. Takže hned když v pondělí přijdeme do školy, zjeví se třídní ráno na přírodopisu a že si zítra napíšeme cvičnou češtinu i matematiku — přesně tak, jak to bude potom na těch přijímačkách. Všichni z toho můžou zešílet, ale mně to přijde jako super nápad. Navíc mám pocit, že to v klidu dám, učím se už od října a několik testů (z češtiny) jsem si dělala naostro a měla jsem kolem třiceti bodů, což je pohoda, protože nad pětatřicet by to mohlo (mělo) stačit.

Stejně ale dojdu domů a radši se učím celý odpoledne. Matematiku. Sice jsem měla jít na tenis, ale vysvětlila jsem mámě, že dneska fakt ne.

Tenis je samostatná a ne moc veselá kapitola mého života, o který ale později. Teď prostě celý odpoledne sedím u matematiky a moc mi to nejde. Jakože spoustě věcí nerozumím a nevím, jak bych na ně mohla přijít, hledám to na netu a něco tam je, ale něco ne. Pak mi jeden příklad (těžkej) fakt vyjde, tak si dám za odměnu kousek (dva) perníku. Když mi to přestane jít, jdu si udělat toasty, abych si odpočinula, a pak zas pokračuju, sním večeři a v devět mi máma řekne, ať už se na to vykašlu, tak na to kašlu, ale mám dojem, že jsem docela ready.

Já ale nejsem ultimátní šprtka jako Jana nebo Běta, ty jedou testy už od loňskýho jara a obě se chtěj hlásit na gymply do Prahy, na takový ty nedosažitelný. Teda jasně, i tady v Berouně a okolí už jsou gymply narvaný, ale míně, a myslím, že když se budu připravovat, tak to zvládnou.

A taky je výhoda, že máma chce, abych se tam dostala, a tak třeba můžu občas skipnout ten tenis a ona furt nemá řeči, že jenom sedím doma.

No a pak napíšu češtinu na 29 a matiku na 21 bodů. Tvl, a to se mi to ani nezdálo tak těžký.

A protože jsem mámě řekla, že to píšem, tak jí teď musím i říct, jak to dopadlo.

Máma kouká do těch testů a pak řekne: „No, tak ideální to není, vid’?“

Ježiš, proč prostě normálně neřekne, že je to fakt málo a že je to blbý?

„Hm. Já myslela, že se učíš.“

Ale ani to nezní jako výčitka, spíš tak jako smutně.

„Učím!“

„No jo...“ zase to řekne spíš tak zklamaně, asi si myslí, že jsem teda úplně blbá (já si to myslím rozhodně). Ale pak si to asi uvědomí a dodá: „Tak máš ještě dva měsíce, začneš teď chodit na nějaký ty kurzy, vid’?“

„No,“ řeknu, ale jsem zdeprimovaná, protože mě zatím ani nenapadlo, že bych nešla na gympl — doteďka jsem si myslela, že si i tu třetí přihlášku dám na gympl, ale asi bude lepší dát si nějakou jinou školu, i když teda zatím nevím jakou, vůbec.

„To dáš, zlato,“ řekne máma. „Když mákneš,“ dodá, jako kdybych to nevěděla. Proč rodiče pořád říkají samý obvious věty?

A v tu chvíli mě napadne geniální věc.

Zpět k tenisu. Máma hrozně chtěla, abych taky dělala nějaký sport, když brácha má ten basket, a tak mě zkoušela dát na různý sporty, jenom aby se ukázalo, že jsem naprosto nemožná. Ale ona to nevzdala, a protože tenis mi ze všech

těch sportů šel nejmín špatně (ale pořád dost špatně), a dokonce mě možná někdy chvílema i trochu bavil, tak jsem kdysi začala hrát tenis. No ale šel mi fakt blbě, tak jsem nemohla do nějakýho oddílu. Nebo teda mohla, ale jenom na chvíli, než zjistili, že je to marný, pak to bylo spíš nepříjemný, až jsem šla jinam, a ono tady zase není moc kam. Zkrátím to, nakonec mi máma našla trenérku, takovou starou malinkou babku mega sportovkyni, bejvalou tenistku a tělocvikářku, s kterou to jakžtakž jde, i když je hrozně urputná. Ale když křičí, tak je to spíš srandovní, prostě jako našťvaná čivava. Celkově se to s ní dá. No ale rozhodně to neznamená, že mám tenis ráda nebo že bych tam ráda chodila.

„V tom případě nevím, co tenis...“ řeknu. „To mi sebere dvě odpoledne.“

„No jo,“ souhlasí máma. „Ale je to aspoň nějaký pohyb.“

„Tak já budu chodit ze školy pěšo.“

„Hm,“ řekne nespokojeně. Možná si myslela, že pěšky chodím normálně, ale když jede bus, tak přece jedu busem.

„Nevím, no.“

„A když mi platíš ty kurzy...“

Máma se zamračí.

„No je fakt, že na ty tři měsíce bysme to přerušit mohly. Zeptám se paní Heleny.“

Jó, v duchu dělám úplnej oslavnej mega profi shuffle dance, ale nahlas řeknu jenom: „Tak jo.“

A jdu se učit.

Teda jdu si k tomu sednout, ale celý odpoledne se trápím tím, že jsem tak hrozně posrala ty testy a jak je to možný a jestli nám je učitelky schválně udělaly těžší, aby nás vyděsily — což si btw myslí nejmín půlka třídy —, anebo jestli jsem fakt tak blbá.

A pak si teda radši hledám nějakou třetí negymplovou školu. Nejdřív je to hrozná depka, samá ekonomka nebo průmyslovka, ale pak narazím na obor „knihkupecké a nakladatelské činnosti“ a to by šlo, protože knihy miluju, takže by mě to asi bavilo, anebo třeba ještě by nebyla špatná knihovnice. Dokonce se chvíli zabývám tím, že bych šla rovnou na něco takovýho, ale to by asi máma byla proti, protože ona chce, abysme šli na gympl, dokonce i u bráchy na tom trvala, přitom on je blbej a jde mu jenom sport. (I přesto se na ten sportovní gympl dostal a teď machruje ještě víc, idiot.)

Pak teda chvíli počítám rovnice, ale samotný rovnice, to už není tak hrozný, hrozný je sestavit tu rovnici ze slovní úlohy, ale na to dneska nemám.

V tu chvíli na mě zaklepe máma, oblečená v běžeckým. „Učíš se?“

„Jasně.“

„Hm, já jenom... když teď vynecháme ten tenis, tak jestli bys se mnou nechtěla někdy jít běhat. Na chvilku se provětrat...“

Už jsem jí vysvětlovala stokrát, že nikdy v životě běhat nebudu, že to úplně nesnáším, já za to nemůžu, že ona běhá půlmaratony, takže teď už řeknu jenom „ne“.

Ale stejně mě naštve, že s tím zase začíná, tak dodám: „Našla jsem super obor — knihkupecké a nakladatelské činnosti, tak si ho možná dám na druhý místo.“

„Prosímte,“ odmávne to máma, „neblázni. To chceš být prodavačka v knihkupectví?“

„Vždyť by to bylo skvělý,“ řeknu schválně, i když asi nebylo. Ale ty předměty, co se tam učej, jsou bezva a třeba by tam všichni byli takoví jako já, prostě lidi, co milujou čtení.

Máma už jenom vzdychne: „Radši se prosimtě uč,“ a odejde. Haha, aspoň jsem ji taky našťvala.

Vrátím se k rovníčím, ale ještě si dojdou do kuchyně udělat zapečený toasty (teď mám toasty nejradši, vymyslela jsem, že když tam přidám cibuli a hořčici, tak je to super) a pak se učím a pak si chvíli čtu a pak se učím a pak se navečeřím (ještě že jsem měla ty toasty, není tu brácha a máma udělala jenom salát) a po večeři už si jenom čtu.

Ležím v posteli a čtu si takovej celkem dobrej young adult román. Já to nemám ráda, protože je to pro děti, a já už jsem dospělej čtenář, ale tohle mě nalákalo, že je to o autistický holce, což mi přišlo zajímavý. Ta holka, přestože je starší, mi trochu připomíná mě a trochu Milu, se kterou už se vůbec nevidám, což je mi teď skoro i líto, ale už jsme prostě každá jinde, a stejně nemám čas, když se musím učit. No ale po zkouškách jí napíšu, určitě.

Vtom klepne na dveře máma, jde mi dát dobrou noc, dělá to každé večer, i když to není nutný.

Ale teď místo toho řekne: „Víš, co mě napadlo?“

To netuším, pomyslím si, ale doufám, že to nebude mít nic společnýho s běháním nebo s něčím takovým.

„No, že když teď vynecháš tenis, tak jestli by nebylo vhodný vynechat taky knihovnu.“

Takže to vlastně s „něčím takovým“ dost společnýho má.

„Co? To nikdy! Navíc já si čtu jenom večer a o přestávkách třeba. Abych si odpočinula od učení.“

„No já nevím, já tě vidím buďto s mobilem, nebo s knihou.“

„Odpoledne, když jsi mě viděla, jsem si nečetla, počítala jsem debilní rovnice.“

„A jak to šlo?“

„Normálně.“

„Já si jenom říkám, jestli to fakt bereš tak vážně, jak je to asi nutný brát, víš? Vím, že je to pitomý, že ty zkoušky jsou takovýhle, ale pokud se člověk chce dostat na gymnázium, tak prostě musí zabrat trochu víc než jenom ve škole.“

Ježiš... to už říká taky asi postý, pomyslím si, a já si chci číst.

„Mami...“ řeknu teda jenom.

„No tak nic, dělej si, co chceš, když myslíš, že těm příjmačkám dáváš všechno,“ řekne máma a odejde. No to teda dávám všechno a budu si dělat, co chci. A knihovnu rozhodně vynechávat nehodlám.

Jenže ve skutečnosti se pak přesně to stane. Vynechávám knihovnu, protože toho učení je hrozně moc a začnou přípravný kurzy a všechno. Sedím doma a učím se a pak už ani nemám sílu si číst, tak jenom čumím do mobilu a vyskakuje mi tam pořád něco o zkouškách a kurzech.

Podám si přihlášku, na dva gymply — první do Hořovic a druhou sem do Berouna — a třetí na toho knihkupce, máma sice vzdychá, ale všude píšou a všichni říkaj, že ta třetí má bejt záchytná.

Brácha řekne: „Konečně bys byla šťastná, co? Mohla bys normálně žít v knihkupectví.“ Haha. Ale je možný, že možná bych v knihkupectví vážně šťastná byla.

Po měsíci už nemůžu toasty ani vidět, ale v té době vymyslím tortillu s vajíčkem a šunkou a to je pak moje svačina až do zkoušek. Ještě hodně dlouho potom mi chuť tortilly vždycky připomene tohleto příšerný období, na

kterým je dobrý akorát to, že nemusím na tenis a že si nepřipadám jako takovej lúžr, protože nikdo nikam nechodí a všichni jenom sedí doma a učej se.

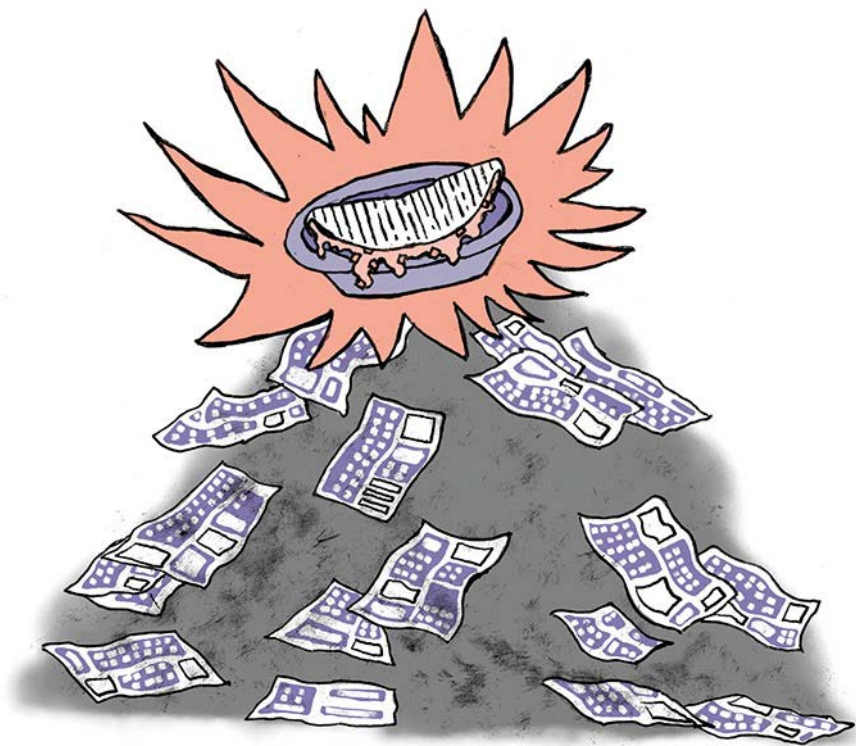
Den před zkouškama taky sedím doma a před sebou na stole mám hory popsaných papírů a vytištěných testů a všech těch učebnic a je mi tak špatně, že dneska asi vynechám večeri, a to se mi teda nestává moc často. Spíš vůbec.

Jasně že nám ve škole říkali, ať už se dneska určitě neučíme a uděláme si hezkej den, bla bla, ale jak asi? Máma mi dokonce nabídla zmrzlinu, ale ani na tu jsem neměla chuť. Zkousím si číst, ale nemůžu se soustředit, tak si připravím oblečení na zítra, využila jsem toho a koupila si novou mikinu a legínodžíny. Oblíknou si je a jsou mi nepříjemný, tísní mě, no ale takhle nový kalhoty, to je vždyc-ky hrozný. Nejradši bych tam šla v teplákách, jenže je mi to blbý (ačkoliv nám taky říkali, ať si vezmeme pohodlný oblečení). A pak už nevím co, tak si jenom tak procházím testy, ale to mě stresuje ještě víc, a tak si jdu do obývacího pustit Netflix a máma mi (sama od sebe!) přinese kakao.

Navečer mi napíše Petr, že mi drží palce, hrozně mě překvapí, že si vzpomněl, když sám zkoušky nedělá, ale Petr je takovej, prostě hodnej. Taky mu po zkouškách určitě napíšu a sejdem se i s Milou. Škoda že jsou o tolik mladší, už to s nima není takový.

Přestože si myslím, že neusnu, tak usnu.

Apak jsou ty zkoušky, normálně tam jdu, a přestože jsem hlavně ten první den strašně nervózní, tak to napíšu a druhý den znovu — jako mám tam chyby, ale v podstatě mi to přišlo ok. Já vím, že to jsem říkala i před tím prvním zkušebním testem ve škole, ale od té doby jsem vypočítala desítky příkladů a udělala desítky větných rozborů a všeho dalšího.

Jdu domů a ani se nepodívám na videa správných řešení, který jsou samozřejmě okamžitě na netu, už se to řeší v třídní skupině, radši si ji dám do archivu, ať mi to tam nevyskakuje. Píší mi Běta a Jana, i těm odpovím, že nevím, a schovám si je, už nějak nemůžu. Sbírám síly, než přijde máma, která to bude chtít vědět. Včera se ještě držela, aby mě nestresovala před druhým termínem, ale dneska už bude otravná jako vždycky.

A já jsem přitom úplně vyčerpaná, těšila jsem se, jaká to po těch zkouškách bude úleva, jak půjdu do knihovny a začnu si konečně zase číst, budu chodit ven si číst, což na jaře dělám ráda. Teď ale najednou nemůžu, nechce se mi zvedat se, nechce se mi vyjít ven, stejně je tam vedro. Na oslavu, že to mám za sebou, jsem si koupila

velký bubble tea a teď ležím na gauči, žvýkám ty kuličky a jenom čumím na reely.

Pak dorazí brácha a řekne: „Tak co?“ a já řeknu: „V pohodě,“ a on řekne „ok“ a zase odejde, takhle to má bejt.

Jenže pak přijde máma a začne tím, jak se cejtim a jak mi to přišlo a jestli jsem v pohodě, no ale pak musím ten test vytáhnout a projít to s ní a ona mi to spočítá. Jasně že to není jistý, já si prostě nepamatuju, jestli jsem nějaký slovo označila jako předmět nebo příslovečný určení, vím, že jsem zvažovala obojí a prostě nevím. Ale zhruba mi vyjde asi 37 bodů z češtiny a asi 32 z matiky a to by mohlo stačit, teda asi mělo. Jenže stejně z toho nemůžu mít žádnou radost, když teď musím čekat další měsíc, než to zveřejní, proč to trvá tak dlouho?

„Tak asi dobrý,“ řekne máma, „vid’?“

„Hm.“

„No jasně že jo, to bude stačit. Jsi šikovná.“

„Díky.“

Momentálně si teda spíš připadám jako takovej ten balonek, kterej člověk nafoukne a zaváže provázkem, a on se stejně pomalu vyfukuje a po týdnu je z něj takovej krabatej gumovej pytlík. Když mi bylo deset, měla jsem oslavu s hrozně moc balonkama v pokoji, a po dvou týdnech tam pak ležely tyhlety smutný chudáci a po dalších pár týdnech už byly úplně vyfouknutý a já jsem je vyhodila.

Dosrknou bubble tea a vylovím poslední kuličku. Možná se půjdu uklidnit nějakou svou starou oblíbenou knihou, třeba nějakým Adrianem Molem. Adrian Mole je jedinej větší zoufalec než já.

„Ty, Kačko,“ dodá máma, „teď když je to za tebou, tak se zase vrátíme k tenisu, vid’?“

Tvl, to si snad dělá srandu, že to řeší dneska! To je tak nespravedlivý!

„No ne, já nemyslím, že bys tam šla dneska (!!!), ale ve čtvrtek už bys asi mohla, ne?“

S mámou se o tom nedá bavit, zkoušela jsem to asi stokrát, a už vůbec nemá cenu se s ní hádat, to ona nesnáší. Ale prostě je toho na mě moc nebo já nevím, ani vlastně nechci takhle ječet, přesto opravdu hnusně zaječím: „Proč mě nemůžeš nechat bejt?!“

Máma se skoro až lekne, ale rychle se vzpamatuje a skočí po mně. Sice mě nebije, to ne, ale zatřepe se mnou: „Jak to se mnou mluvíš?!“

Teď se samozřejmě leknu já a začnu fňukat: „Já už na žádnéj blbej tenis chodit nechci!“

„Kačko, to jsme snad probraly.“ Vždycky když na mě máma vystartuje, tak hned pak začne bejt milá. Teda ne že by se omluvila, to nikdy.

„Ale já prostě sport nesnáším, proč mě pořád nutíš? Proč nemůžu žít, jak chci?“

A máma se zase zatváří hrozně tvrdě. „Protože potřebuješ zhubnout. Za poslední měsíc, co jenom sedíš doma a cpeš se, jsi určitě přibrala.“

Ani na tuhletu hnusnou podpásovku nedokážu reagovat. Já jsem se doteďka učila jako blázen, to jsem k tomu snad měla přikusovat papriku? Asi jo, podle ní.

„Zlatíčko,“ pokračuje máma, „já to s tebou přece myslím dobře, to přece víš. (Tak proč to teda říká tak hnusně?) Vždyť ty jsi taková hezká holka, jenom kdybys trochu zhubla.“

Tuhle větu by si máma měla nechat vytetovat, podle mě je to její nejoblíbenější věta. Já to asi nevím, že bych

měla zhubnout. Ale ty jo, na tenis chodím už tolik let a nezhubla jsem vůbec nic, tak v tom to asi nebude.

Zvednu se z gauče, samozřejmě jdu vyhodit kelímek od bubble tea a chci zalézt do svého pokoje, možná dokonce fakt půjdu do té knihovny, než abych zůstávala tady.

„Tak se hned nerozčiluj,“ řekne mi máma, která mě následuje. V tu chvíli ji úplně nesnáším. „Od toho je rodina, nikdo jinej ti nepříjemný věci upřímně neřekne.“

To sice nemá pravdu, je spousta lidí, třeba ve škole, který mi klidně řeknou, že jsem tlustá — tuhle jsem se pohádala s Hynkem a ten mi řekl, že jsem fat bitch. Ale i kdyby máma pravdu měla, nemám pocit, že rodina je tu od toho, aby byla na člověka hnusná. I když moje rodina asi jo.

„Tak já zavolám paní Heleně, že až od příštího týdne, co?“

„Nic,“ řeknu. „Já tam chodit nechci už nikdy, ale ty mě stejně neposloucháš, tak co mám dělat?“

Je zajímavý, že ona mi může říkat nepříjemný věci, ale já jí ne. Prostě jí nemůžu říct, že ten blbej tenis nenávidím a nejvíc se těším, až už mě nebude moct nutit. Do ničeho. Ale hlavně už s ní nechci dál mluvit, jsem hrozně unavená z těch přijímaček, chci být sama.

„Jsem hrozně unavená,“ to je jediný, co řeknu.

„To je jasný,“ řekne máma, „odpočiň si.“

Nakonec se přece jenom seberu a jdu do knihovny. Pak si čtu v lesoparku, jdu tam po hrozně dlouhý době, říkám si, že možná potkám Milu a Petra, třeba sem pořád chodí. Ale nepotkám nikoho.

Druhej den ráno se zvážím a mám o dvě kila víc, než když jsem se vážila naposledy, což bylo někdy po Váno-

cích. No tak to je průser. Zároveň to vysvětluje, proč mi byly nepříjemný ty nový kalhoty. K večeři si dám jenom půlku krajíce chleba, ale hrozně mě to štve, protože máma přinesla úplně čerstvej, měkoučkej, kterej miluju.